

Dem til Major. Modtag" o. s. v. Om sit Giftermaal fortæller Fyrsten: „Min Fader lod mig stige ind i sin Vogn; vi traadte ind i et Palads, hvor jeg saae en Mængde smukke Damer, der enten vare gifte eller skulde giftes. Man befalede mig at tage Plads ved Siden af den yngste. Mine Cavalierer underrettede mig om, at jeg skulde giftes, men da jeg efter Tallet tænkte paa Alt, hvad jeg havde seet og hørt, vidste jeg ikke, om det var min Svigermøder, en Tante eller de unge Frolker, der vare bestemte for mig. Dette Dage efter holdt jeg Bryllup. Min lille Kone var femten Aar og jeg atten; vi havde ikke været et Ord med hinanden. Ved Bryllupsfesten afbrændte man et Fyrværkeri, i hvilket to flammende Hjærtter skulde have sig mod Himmelen. „Men Mastmøret kom i Nordens“, fortæller Fyrsten, „min Kones Hjerte steg tilveirs, medens mit blev, hvor det var.“

Ved det russiske Hof gjorde han megen Lykke hos Keiserinde Catharina II. Hun foreværede ham et stort Gæds og tog ham med paa den berømte Rejse til Krim. Da han en Dag mod Sødvane var meget taus, bebrejdede Keiserinden ham, at han saae saa hedsommelig ud, og Fyrsten undskuldede sig med, at han nys havde modtaget Esterretning om en Tantes Død. Fra det Lieblit plejede Keiserinden at sige til ham, naar hun hbedede sig ved en eller anden Ceremoni: „Sej har desværre mistet min Onkel“. Hofmændene, der hørte det, lagde deres Hoveder i Blod for at undfinde, hvilket Medlem af Keiserhøvet der var død og hvorfor man endnu ikke havde anlagt Hofborg. Fyrsten af Pigne, der var af belgisk Herkomst, levede fra Aaret 1730 til 1814. Ved Congressen i Wien modtog han alle de europæiske Søverainers Besøg. Da man i denne Anledning gav det ene Val efter det andet, sagde han: „Congressen skrider ikke frem — den danser. Politiken møder sig.“

Hans meest bekendte Bittighed er det Svar, han gav en Hofpoet, der hævdede en ved en Favoritindes Intriguer udævnt Ministers Dvægtighed til Søerne: „Monsieur, vous êtes ou trompeur, trompé ou trompette“, sagde han til den brutale Klapper. Fyrsten af Pignes Memoires ere et Speil-kilde af Tidens Sæder og Conversation; han var snart Hofmand, snart Kriger, snart Critiker, snart Kunstner, men han optræder selv som en af sin Tidsalvers aandrigste Mænd. — Mærkelige Tider have mærkelige Tegn, men de ere ikke altid lette at tyde.

Den 14de Juli 1789 udbrode Opstanden i Paris. Bastillen blev stormet og erobret. Der siges, at Neckers Afstedgaaelse foranledigede Opstanden. Det lyder bedre, men hvis Arbeidsklassen og den forarmede Klasse havde haft tilstrækkelig Respektfuldhed, var det neppe skeet. At servandle den colossale Bastille til en Grushob var et ualmindelig Arbejde, som Pariserbønnen neppe havde foretrukket for indbringende Virksomhed i Bærkstederne, hvis en saadan havde frembudt sig. Det var saameget mindre lønnende, som Bastillen da under den skikkelige Indvæg den 16de ikke gav Anledning til stor Forsærgelse. De forhadte Lettres de cachet tilhørte en forsvunden Tid, og Bastillen gjemte indenfor sine Mure kun et Par Afstindige og 5 store Forbrudere. Vi have ogsaa haft vor Opstand, Guldstøvel og en miniature og vor Bastille — ogsaa en miniature. Er det et Ministeriums Afstedgaaelse, der bevirkede det; Maaden hvorpaa det nye blev dannet, Benderegimentet, eller Frederiksbergs Brand? Meget muligt, at den almindelige Forstemmelse og Harmen kan have trængt ned til Menigmand og paaført ham Skrupler over det Uvæderlige i Lieblisset, men han vilde neppe sin dyrebare Mattered for det. Han spadserer ikke hele Nætter paa Gaden, naar han skal arbejde den kommende Dag. Men Ulykken er, den kommende Dag frembyder intet Arbejde, eller ialfald sparsomt.

Nytaarsnat begyndte denne Sværmen om paa Gaden. Hvad vilde denne Hob? Den slog en Rude ind hos Baron Bliken Finecte. Var det af et politisk Motiv? den slog ogsaa en Rude ind hos en fattig Stomager. Hvad var da det?

Det franske Hof brugte for mange Penge; men ikke vort bruger for saa?

Sej kan aldrig troe, at den Sværm, der hine Nætter forsvarede vor Mattered, har studeret den franske Revolutions Historie, og dog fandt ogsaa den sin Bastille. Den stod paa Høibropplads. En lille uskyldig Bastille med en svag Ester-ligning af en Muurkrone. Hiu store mærkelige Bastille med sin skrækkelige Fortid gav ikke længer Anledning til Forærgelse. Den faldt kun som en Gjenstand, der tilfældig frembyd sig for den rasende Mængde. Der lille Bastille havde ingen Fortid, ingen Historie, der kunde forbitte Sindet ved mørke Erindringer. Den saarede maaskee vor dannede Føbels Smaa og Sammelskabsfølelse. Der var et virkeligt Motiv til Harmen — den blev jævnet med Jorden. Ingen Kommandant blev dræbt. Da Demoleringen begyndte, saae man kun en Skikkelig lulle sig ud af Bygningen uden at blive tilføjet mindste Molest. Forresten kan der ubindes et passende Forhold i Sammenligningen. Den franske Dyrersværn nedrev Bastillen, da Frankrig længe havde sulket under et toiselsøst Hof og Aristokratis grandselelse Ddselighed og Udseielser. Vore Jacobinere nedrev den lille Bastille, et skalket grimt Bisoir — hvis Forsvinger iderigt vare for tarvelige til at forærges selv en Tskærning — da et despotisk Benderegimente havde naaet sin Hvide. I Paris, hvor Bastillen stod, hæver sig nu Jullisøien, hvis lueforlygte Frihedsgegnis skumer den magtigitte Despot i Dime. Vore Magthavere generes ikke af noget lignende skrækindjagende Munde om hine Nætter: hvor vor lille Bastille stod, laae forleden, da jeg gif over Torvet — et gabende Forfæhored.

Inden jeg slutter for idag, har jeg endnu en sorgelig Begivenhed at meddele, nemlig:

Et notabelt Skibbrud. I Tirsdags løb et Skib lykkeligt ind i vor Havn, efterat det i Nordhavet havde bjerget Besættningen af et synkefarligt Braag. Braget hed „Kronprinds Frederik“, det frelende Skib „Grevinde Danner“, og dets Capitain „Tscherning“. For at forebygge alle Udybninger og Mistdybninger bemærker jeg udtrøkkelig, at denne Notice hverken er hentet fra en Corsararitfel eller en Skipperhistorie, men fra en simpel Havne-Esterretning.

Litteratur.

— Conferentsraad J. N. Madvig har atter udgivet et politisk Folkeveskrift: Ministeriet af 2den December, betragtet fra Monarchiets Standpunkt.

— 5te Bind af Macaulays berømte Englands Historie skal navnlig indeholde en Række glimrende Skildringer af Tilstandene og Søderne under Dronning Annas Regjering, som hidindtil interesseds have været at finde. Lysaa 6te Bind skal være saavidt fremmet, at Mr. Ellis, den Adolfs Ven og Testamentssekretær, snart vil være istand til at ordne Stoffet til Trykken. Manuskripterne tilhøre Lord Macaulays Søster, Lady Travellan. Hun har for en større Sikkerheds Skuld beponeret Manuskripterne i Drummonds Banken.

— Musfel, den bekendte Correspondent for „Times“, har begyndt at udgive et Ugeblad for Havnen og Flaaden.

— For ikke at vildledes af den Omtale „en ny parissk Modejournal“ la mode illustrée feruvlig har funden i „Berl. Tid.“, bemærkes, at denne Journal istun er en fransk Oversættelse af den her besendte „Der Bazar“ og at den kun har det ene Fortrin for den bedste Original, at den er dyrere.

— I Siam har Regjeringen orrettet et kongeligt Bogtrykkeri, som skal trykke den klassiske siameske Litteratur, paa det at den ogsaa kan blive ketsjendt blandt de lavere Folkeklasser.

— Profesør Overbeck befinder sig for Lieblisset i Neapel, hvor han forbereder den anden Udgave af sit fortvæffelige Værk om Pompeii.

— Blandt de nye Bøger, som, ukomne i de sidste Uger hos Murray i London, blive meest kjøbte, læste og omtalte, ere Mac Clintocks Beretning om hans berømte Expedition og Darvins lærde Værk „the origin of species“. Esterpergafelsen er saa stor, at det ene Uplag sælges efter det andet. Darvins Bog indeholder Udsviklingen af en Idee, som han har tænkt over i 25 Aar og i den Tid, som han forskiffrer, har fundet halskæfnet ved utallige Ervaringer. Denne Idee er, at alle de saa forskjellige Skabninger i den organiske Natur kunne føres tilbage paa en eneste Art, at enkelte Arter af Skabninger gif til Grunde og gjorde Plads for Andre ikke alene som Følge af en forandret Jordbund, Næring eller et forandret Klima, men ogsaa, fordi det er en Naturlov, at den mindre udviklede Art altid fortrænges af den fuldkomnere.

Musik.

— Den fortrinlige Pianist Alfred Jaell roses særdeles meget for sin Udførelse af Beethovens Es Dur Concert i den 11te Abonnements Concert i Leipzig.

— Fru Wisen-Saloman har paa Reisen til Petersborg givet en Concert i Kongsbergs, der var udmærket godt besøgt, og i hvilken hun gjorde stor Lykke.

— I Paris gav Pianisten Vincent Adler en interessant Soirée, i hvilken Trioen af Brahms opførtes.

— Pianisten Charles Weble, der har udgivet en Mængde her rigtig nok lidet paaagtede Compositioner, gjør stadig ubvære Lykke i Rusland, fornemmelig i Moskva, hvor han bliver indtil Foraaret, til hvilken Tid han agter at gaee til Paris.

— Charles Mayer og Herr Roscovitz give begge med Held Concerter i Wien.

— Hans v. Bilow ventes i Wien, hvor han vil deeltage i Concerterne; til samme Tid mener man ogsaa, at Piszt vil indtræffe, ja man taler endog om, at han vil opslaae sin Bolig for Fremtiden i Østerrigs Hovedstad.

— Violinisten Bazzini og Contrebassisten Voiteffini have givet Concerter i Nizza.

— Bosniaken Stewan Verkovic har reist flere Aar om blandt Slaverne i Tyrkiet for at lære deres Folkelange at kjende; han har opffrevet 270, som han har hørt i Folkesmunde og agter at udgive dem i Trykken.

— Den berømte Sanger Tacchinardi, Persians Fader, er død i Florents i en Alder af 75 Aar. Han var engang en Prydelse for den italienske Opera i Paris, hvor han fulgte efter Valzini, den berømteste Tenorist, Verden har kjendt. Tacchinardi var en stor Kunstner; han debuterede i Paris i Odeon den 4de Mai 1811 i Ringarells Opera „Veruvalens Høstverrelse“ og opvakte Forbauselse. Han var halt, havde brede Skuldre og et lille Hoved, var et Monstrum af Høslighed, men en brillant Sanger, i Alt en Modsværmning til hans Nival, Crivelli, der besad Publikums Gnnit. I Aaret 1815 forled han Paris og har senere givet Sangunderviisning i Florents.

— Litterat N. Dary har efter fransk Mønster i Wien indrettet en Café chantant.

— En værdifuld Violoncel, maaskee den eneste i sin Art, eies af en Fru Kleinwächter i Prag. Den er en Guarneri-Cello fra Aaret 1694, og fører Navnet „Sancta Cecilia“. Alle berømte Violoncel-Virtuosi og Konsultere, saamen begaae Rombergernes, Servais, fremdeles Sprebr, Poit, Moliane og Andre have beundret det herlige Instrument, som er værderet til 20,000 fl. C. M.

Theater.

— Paa Offenbachs Theater i Paris foreberedes følgende Operetter til Udførelse: „Fortehaule“, Text af Desjorges og Gaspinan, Musik af Levine, „Le nouveau Porceaugnac“, Text af Scribe, Musik af Normand, og „Bonne-Étoile“, Text af Gille, Musik af Delibes. Desuden har Offenbach selv komponeret en „Carnaval des Reves“.

— National-Operau i London, der hidtil saagodt som ubelukkende har levet af Palses Træner, har nu ogsaa aabnet sine Døre for Englands berømte Alfred Mellon, der er ketsjendt som Concertdirigant. Han har servandlet et gammelt Drama, „Victorine“, til en Opera, der rigtignok ikke omtales meget forde-lagtigt.

— Den sidste Nyhed paa Opéra comique er „Don Gregorio“. Texten er en Uoverfættelse af „L'ajo nell imbarazzo“ og Musikken, af Balletcomponisten Gabrielli, er høist ubetydelig. — Den berømte Stuepiller Frederic Lemaitre, der i Paris er bleven saa populair, at han blot beuævnes med sit Fornavn, har taget Afsted fra Théâtre Amibign, paa hvilket han spillede Hovedrollen i det nye Drama af Achille Denis: „Le Marchand de Coco“.

— Varietés Theatrets Revue de l'année fører iaar Titlen „Sans qu'on ni tète“ og persiflerer som sædvanlig det forlebne Aars Begivenheder paa Theatrene.

— Yefebure-Wely har fuldenbt en Opera i 3 Acter „Les paysans de Nivelles“.

— Opéra comique i Paris har i forrige Aar haft en Indtægt af 1,025,000 Francs og et Udfudt fra Staten af 300,000 Francs, men skal dog have en betydelig Deficit paa Grund af de enorme Gager til Sangerne og Sangerindeerne.

— Vodenstedts nye Uppspil, „König Autharis Brautfabrik“, er endelig kommen til Udførelse i München, men har gjort fuldstændig Niasec.

— Tom Taylor har dramatiseret Dickens „Fortælling om to Byer“; denne Bearbejdelse vil blive opffert paa Lyceum Theatret i London.

— En Theatredirecteur for et omreisende Selskab har valgt til Motto over sit Tæppe: „Et Fornøielse, men ikke til at critisere“.

Allhedhuggerkonst.

— Billedhuggeren Glosimodt er i disse Dage kommen til Kjøbenhavn fra Düffeltdorf, hvor han i flere Maaneder har opholdt sig for, saaledes som vi meddelte i vort Nr. 10, at modellere Materne Adolfs Tidemann og Gude. Han har medbragt Busterne i Gips hertil; ved Dampfærdsfærstens Begyndelse agter han at sende dem til Norge, idet han haaber ved Subskription at faae Leilighed til at udføre dem i Marmor.

Statistik.

— Det franske Budget. Herr Magne, Frankrigs nærværende Finansminister, er en særdeles dygtig Mand. Han besidder det ualmindelige fortrin, naar at vide, hvad man fordrer af ham og at gjøre det. Hans Rapport er bevis, at han er Mester i den Kunst at omgaaes med Tal. Herr Magne opfatter sin Stilling rigtig og veed, at hans fornemste Pligt er at godkjøre, at Frankrig under Keiserdommet Dag for Dag bliver rigere ved at føre Krig og at bevise, at en Regjering, som stadig laaner 90,000,000 Rbdl. om Aaret, steds har et Uoverflud, som den neppe veed, hvorledes den skal beuvtte. Hans sidste Bedrift i denne Retning er maaskee hans største Mejeristykke. Han siger ikke et eneste usandt Ord, Kjendsgjeringerne ere rigtig, og dog er det hele sammensjiet saaledes, at man raar det Indtryk, at Kinantierne blomstre under Keiserens Regjering, og at Lieblissets eneste Uanfælighed bestaar i, hvorledes man skal beuvtte al den Rigdom, der strømmer ind i Statskassen. Det er ikke muligt at høre en behageligere Forsikring, end at Underballancen, som steds blev større under Monarchiet og Republikken, er bleven formindsket fra 315,000,000 Rbdl. til 254,000,000. Budgettet for 1855, 56 og 57 frembyder intet Deficit og Budgettet for 1858 frembyder et Uoverflud af 4,320,000 Rbdl. Desuden er den svævende Gjæld bleven reduceret fra 360,000,000 Rbdl. til 270,000,000, og af Statskammerbeværgerne har man inddraget herved 72,000,000. Det er herlige Resultater, men man søger forærgedes i Hr. Magnes Rapport at finde de Midler, hvorved de ere opnaaede. En eneste lille Uanfælighed, som meget klogt forboldes, forvandler Finansbestyrelsens Glands og forklarer Theorien af Hr. Magne's Operationer. Siden den russiske Krigs Begyndelse har Frankrig centreret en Gjæld, der officielt angives til 720,000,000 Rbdl., mere end muligvis er dobbelt saa stor. Under Napoleon III. har man seet det mærkelige Phænomen, at en Regjering, der steds har været heldig og aldrig har haft nogen Underbalance, deenattet ved denne glimrende Periodes Ueløb er 720,000,000 Rbdl. fattigere, end den var ved Begyndelsen. At vandre paa Pøkkens Vej og steds at komme dybere og dybere i Gjæld er mindre utvælgeligt, end indt ikke mindre farligt, end at komme til det samme Resultat paa Grund af en Mængde, almindelig bekjendte Ulykker. Og da Sagen kan betragtes fra forskjellige Synspunkter, foretrækker Herr Magne naturligvis eller idetmindste officielt, at betragte den Raamepolitisk, ved Hjælp af hvilken Keiseren har forfattet sig de forpudne Pengemidler, som eensbetydende med Statsindtægternes virkelige Forørelse. Den hele Hemmelighed bestaar i at ep tage et Laan, hvor Gang der er Sprrasmusmaal om en overordentlig Udgift, og overordentlige Udgifter har man altid. Ved Hjælp af Næsten af de gamle Laan, eller ved at udfærdige nye Obligationer, tilveiebringinger man en tilføneløbende Balance og ved at fortsætte denne Politik vil Herr Magne naturligtvis kunne rose sig af steds at have et finantist Uoverflud, indtil Frankrig har paadraget sig en Gjæld, der vil true om end ikke undergrave den Nationalvelstand, som Frihandelspolitiken tillige med en mere frarommelig Administration sikkert vilde fremkalde i dette Land.

Blandinger.

— Ss. Majestæt Kongen, der iffor til det old-nordiske Museum skænkede en saavidt mulig tro Citer-ligning i forguldt Sølv af det i 1639 ved Møgeltoner fundne Guldborn, har fuldstændiggjort sin Gave ved atter at skænke Museet en istof forguldt Esterligning af det andet Guldborn, som i 1734 blev fundet emtrent paa samme Sted som det første, og som tilligemed dette blev skaffet af Konstkammeret i Aaret 1802. — Det sidste Guldborn var ikke alene større og vægtigere end det første fundne, men det udmærkede sig fornemmelig ved en oldgamme Kunstskrift, der er gjenlæst paa Esterligningen. Dette Arbejde er udført med megen Dvægtighed og Omhu af Svvelser og Guldarbejder J. Dahl.

— Napoleon III. har indvilliget i, at der paa den Soile, som skal opreises for ham i Mailand, maaskee „Italien frit til Adria“. Deri seer man naturligvis et betydningfuldt Tegn for de kommende Begivenheder. — I et vidst Blad fortælltes følgende Historie, som vi gjenlæse uden Commentar: Ved Bryllupsfesten paa den danske Sø-Gjældland eksisterer en Dands (den lange Kælle), i hvilken foruden Bredeløkkene, alle Bryllupsdancerne, ja alle Landsbys-beboerne tage Deel. De berøge sig ved den fra Brudehuset af gjenem hele Byen, over Marker, Grave, Hækker og Vandpøster ligetil Grøndseffskellet med den næste By og atter tilbage, saa at de fleste naae Udgangspunktet aldeles tilbakkede med Snaas.